

Jeg er sådan set enig med forslagsstillerne i, at der ikke er nogen grund til at trække denne her sag i langdrag. Jeg mener, at det, der skal til nu, er, at forslagsstillerne får gjort det klart, at der er nogle afgrænsningsproblemer, som vi skal have klarhed over. Der er nogle spørgsmål, som er blevet stillet her i salen i dag, som man må finde et svar på, og så mener jeg sådan set, at så er den sag klar til anden behandling, såfremt forslagsstillerne fastholder, at det her er den rigtige model.

Regeringen vil fastholde, at det her ikke er den rigtige måde at gøre det på, men for at vi i hvert fald ikke bringer os selv ud på så dybt vand, at det vil blive nærmest umuligt efterfølgende at nedsætte en kommission, er det altså meget væsentligt, at vi får afgrænsningsproblemstillingen på plads inden for ganske kort tid. Der er vi selvfølgelig beredvillige til at uddybe de spørgsmål, vi har stillet, så vi har en sikkerhed for, at vi har fået de præciseringer, der er nødvendige, for at vi også har en sikkerhed for, at vi holder os inden for de rammer, som jeg har redegjort for.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så tager vi de første tre spørgere, det er hr. Svend Auken, hr. Aage Frandsen og fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Justitsministeren noterede med tilfredshed, at hr. Aage Frandsen var venlig og imødekomende over for ministeren, og hans holdning dækker helt de fire forslagsstilleres holdning. Så kunne man jo godt forestille sig, at ministeren svarede på samme måde, men det var jo en total afvisning en gang til.

Der er stadig væk ikke givet noget fornuftigt svar på, hvorfor der ikke har været nogen forhandling; vi har jo bedt regeringen om forhandling siden foråret. Hvorfor har man aldrig villet sætte sig ned og diskutere f.eks. afgrænsningsproblemerne eller dobbeltundersøgelsesproblemet, og betragte det som et praktisk problem i stedet for som en principiel, uoverstigelig hindring? I samme øjeblik man betragter noget som en principiel, uoverstigelig hindring, kan man jo ikke komme videre. Hvis man derimod ser det som et praktisk problem, der skal løses på en sådan måde, at det ikke giver anledning til principielle betænkeligheder, kan man i en dialog løse problemet.

Det har jeg aldrig forstået, og jeg synes heller ikke, det ligner justitsministeren, og jeg synes slet ikke, at den afvisning, der blev givet en gang til her, var særlig klædelig.

Jeg spurgte i mit indlæg, og ministeren har stadig væk ikke svaret på det: Er det ikke rigtigt, som vi undervejs i udvalgsarbejdet fik indtryk af, at der i løbet af vinteren vil foreligge et anklageskrift, og at man, når man har anklageskriftet, faktisk har mulighed for at lave en ganske fornuftig, praktisk tilrettelæggelse af arbejdet, så man nyttiggør politiets arbejde, men så man undgår en dobbeltundersøgelse?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

I beslutningsforslagets bemærkninger står der, at der ikke er noget forkert i, at bagmandspolitiet og undersøgelseskommissionen ser på samme forhold. Det er det, vi mener.

Så står der efterfølgende – og det mener vi naturligvis også – at så undersøger man bagefter; at se på noget betyder, at man har de samme papirer til rådighed, og så vurderer den ene part: Det er jo ikke vores sag, det er jo strafferetligt. Eller: Det er strafferetligt. Og så tager man stilling. Men det betyder jo ikke, at man laver den samme undersøgelse, man undersøger ikke, om det er strafferetligt, eller hvad det er. Vi vil ikke have en dobbeltundersøgelse, men at man ser på det samme materiale.

Det er vi nødt til at sige, at undersøgelseskommissionen er nødt til at have adgang til, for ellers kan den jo slet ikke gøre noget som helst, for så kan politiet jo bare sige, jamen det er vi i gang med, og så kan man slet ikke komme i gang. Så det er med velberåd hu, at disse ord er valgt.

Kl. 15.40

Med hensyn til afgrænsning står det jo i loven, at man skal gennemføre en undersøgelse af nærmere bestemte forhold af almen vigtig betydning. Det betyder ikke, at vi skal opregne alle detaljer i, hvad der skal undersøges. Det vil også være meget farligt, og jeg ved, at i forhold til nogle af de tidligere undersøgelser, har det været uhensigtsmæssigt, at de, der har siddet som undersøgelseskommissionen, måtte konstatere, at de havde fået at vide, dertil og ikke længere, samtidig med at de vidste, at de burde gå længere. Så derfor er udtrykket, som det er valgt her, jo ikke hundrede procent firkantet: lige præcis dét, og kun dét.